

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2007. évi február hó 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság a több emberen elkövetett emberölés bűntettének kísérlete miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Somogy Megyei Bíróság B.457/2006/7. számú ítéletét megváltoztatja és a vádlott főbüntetését 10 (tíz) év fegyházra enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizessen meg az államnak 12.000 (tizenkettőezer) forint másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője eltérő minősítés megállapítása, valamint enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelenlévő képviselője útján az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást részben az iratok tartalma alapján, részben ténybeli következtetés útján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

- **Sértett1** az 1941. évi szeptember hó 14. napján, **sértett 2** az 1941. évi március hó 12. napján született, a cselekmény elkövetésekor mindketten hatvannégy évesek voltak. (*Jelentés a nyomozati iratok 47. oldalán.*)
- **Sértett2** sértett bal kézfejen létrejött metszett sérülése a feje, a *nyaka*, vagy a felsőteste irányába leadott *közepes* erősségű szúrás elhárítása során keletkezett. (**Sértett2-nek a nyomozati iratok 389. oldalán található vallomása, valamint 1.számú igazságügyi orvosszakértőnek a nyomozati iratok 281. oldalán található szakvéleménye.**)
- A vádlott vérében a cselekmény elkövetésekor 1,91 ezrelék alkoholkoncentráció volt, amely közepes fokú alkoholos befolyásoltságot eredményezett. (*Orvosszakértői vélemény a nyomozati iratok 449. oldalán.*)

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az avádott védekezésével szembenálló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek megtartásával széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le. Feltárta azokat a bizonyítékokat, amelyek az ügy megnyugtató felderítéséhez és tisztázásához szükségesek voltak.

A bizonyítékokat a logika szabályai szerint értékelve helyesen vetette el a védő további bizonyítási indítványát, amely **H.J.** polgármester tanúkenti kihallgatására, illetőleg további orvosszakértői bizonyításra, nevezetesen a **sértett1** sérülésének maradandó fogyatékoságot eredményező voltára vonatkozott. A másodfokú bíróság megítélése szerint ezek a további bizonyítási cselekmények - amelyeknek elutasítását az elsőfokú bíróság határozatában elmulasztotta megindokolni - szükségtelenek a tényállás felderítettségére tekintettel.

Alapvetően helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vitatott tények vonatkozásában ténymegállapításait a vádlott védekezésével szemben **.számútanú**, valamint **sértett1** és **sértett2** tanúk vallomására alapította. Ezek a személyek a lényeges körülményeket az eljárás során - mind egymás, mind saját korábbi vallomásához viszonyítva - mindvégig egyezően adták elő. A kisebb eltérések, következetlenségek nem vonatkoztak lényeges körülményekre, és a korábbi vallomások tanúk elé tárásával általában feloldhatóak voltak.

Az általuk elmondottakat alátámasztották az események utolsó szakaszát észlelő érdektelen tanúk előadásai, továbbá az orvosszakértői vélemény megállapításai is. Így **2.számú tanú** és **3.számú tanú** mentőorvosok, illetőleg a helyszínen segítséget nyújtó **4.számú tanú** és **5.számú tanú** egybehangzóan állították, hogy a vádlottnál nem észleltek emlékezetkiesésre, zavartságra utaló jeleket. A vádlott - aki **.számú tanúval** szemben még ekkor is becsmérő, fenyegető kijelentéseket tett - a

cselekmény elkövetését az említett személyek előtt elismerte, a felelősséget a történetekért vállalta.

A tanúvallomások következetessége és egyéb bizonyítékokkal való alátámasztottsága a vádlott vallomásáról nem mondható el. Bizonyítottan valótlan-ságot állított alkoholfogyasztásának mértékével kapcsolatban; noha felelősségét már a helyszínen elismerte, sem ekkor, sem első kihallgatásakor nem tett említést a tárgyalás során hangoztatott ellene intézett támadásról. Az elsőfokú bíróság tehát helyesen járt el, amikor elvetette a vádlott védekezését az őt ért bántalmazásra, valamint eszméletvesztésére nézve.

A fentiek szerint kiegészített, illetve helyesbített tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése értelmében irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság megalapozottan következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, és a cselekmények minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

A minősítéssel kapcsolatban a másodfokú bíróság annak tulajdonított döntő jelentőséget, hogy a vádlott cselekményei a lényeges körülményeket illetően egységes magatartás képét mutatták, amelynek a különböző személyek ellen irányuló részei nem voltak elkülöníthetőek sem a bántalmazás motívuma, sem az elkövetés eszköze, módja, sem pedig az egyes személyekkel szemben fennálló tudattartalom vagy szándék tekintetében.

Az egyes sértettek vonatkozásában észlelhető különbségek - amelyek a sérülések keletkezése, illetve elmaradása, azok jellege és súlyossága tekintetében voltak megfigyelhetők - nem a vádlotti szándék különbözőségére, hanem egyéb körülményekre voltak visszavezethetők.

A vádlott támadása **sértett1**-et minden előzmény, szóváltás vagy figyelmeztetés nélkül, teljesen váratlanul érte; ezzel magyarázható, hogy érdemleges elhárító, védekező magatartás kifejtésére nem volt képes, és közvetlen életveszélyes sérüléseket szenvedett. Ezzel szemben **sértett2** már felfigyelt házastársa bántalmazásának zajára, így a vádlott támadása nem érte teljesen váratlanul, volt némi ideje a védekezésre felkészülni, a vádlott szúrását kivédeni, előle elhajolni, illetve a magához vett eszközzel a vádlottnak sérülést okozni.

A vádlott tehát - az enyhébb, illetve metszett jellegű sérülések ellenére - ugyanazzal az eszközzel, életfontosságú szerveket rejtő testrészeket támadva fordult **sértett2** ellen is, miközben valamennyi személy megölésére utaló kijelentést tett, melynek komolyságához a **sértett1** sérelmére elkövetett cselekmény után nem férhetett kétség. Nem mond ennek ellent a támadás befejezése sem: a vádlott azért hagyott fel a **sértett2** bántalmazásával, mert észlelte, hogy az 1. számú tanútelefonon próbál segítséget hívni, és ezt megakadályozandó őt támadta meg.

A Btk.17.§ (3) bekezdésében szabályozott önkéntes elállás tehát **sértett**2 vonatkozásában szóba sem kerülhetett. Az elsőfokú bíróság mindkét sértett vonatkozásában helyesen következtetett a vádlott - bántalmazásuk időpontjában fennálló - egyenes ölési szándékára.

(A másodfokú bíróság megítélése szerint a vádlott esetében legfeljebb a Btk.18.§ (2) bekezdés a) pontja szerinti, az előkészülettel kapcsolatos önkéntes elállás kérdése vethető fel, .számú tanúvonatkozásában.

Az a magatartása ugyanis, hogy az 1.számú tanúnak menedéket biztosító helyiség ajtaját baltával betörte - az előzményekre és a fenyegető kijelentésekre figyelemmel -, a Btk.166.§ (3) bekezdésében meghatározott emberölés előkészülete büntettként volna értékelhető. Kétségtelen ugyanakkor az is, hogy amikor a helyiségbe bejutott: az 1. számú tanútnem támadta meg, a nála lévő kést is átadta neki.

E cselekmény vonatkozásában azonban vádemelésre sem került sor.)

Összességében tehát az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlott cselekményeit a Btk.166.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés f) pontja szerint minősülő több emberen elkövetett emberölés büntette Btk.16.§-a szerinti kísérletének.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság nagyjából helyesen tárta fel.

Határozatának ezzel kapcsolatos részét a másodfokú bíróság mindössze annyival egészítette ki, hogy az ügy elbírálása körében döntő jelentőséget az egyetlen enyhítő körülménynek, a cselekmény kísérleti szakban maradásának tulajdonított. Ez határozza meg ugyanis alapvetően a bűncselekmény tárgyi súlyát, hogy nem történt jóvátehetetlen sérelem egyik sértett esetében sem. A másodfokú bíróság ezért a cselekmény tárgyi súlyát döntően befolyásoló ezen tényezőnek az elsőfokú bíróságnál nagyobb nyomatókat tulajdonított annak ellenére, hogy az eredmény elmaradása nem a vádlott magatartására volt visszavezethető.

A vádlott korábbi büntettségével kapcsolatban értékelt súlyosító körülményt annyiban kellett pontosítani, kiegészíteni, hogy ennek nyomatókat csökkenti az első elítélés óta eltelt hosszú idő. A körülmény súlyát ugyanakkor növelte, hogy a vádlott második elítélésére - egy héttel a jelenlegi bűncselekmény elkövetését megelőzően - ugyancsak a sértettek családtagja, .számú tanúsérelmére elkövetett bűncselekmények miatt került sor.

A másodfokú bíróság elsősorban a bűncselekmény kísérleti szakára figyelemmel úgy látta, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama némileg eltúlzott, ezért a főbüntetés mértékét a törvényi minimumra, tíz évre enyhítette. Megítélése szerint a Btk.37.§-ában írt büntetési célok ezzel a büntetéssel is elérhetőek. Ezen túlmenő enyhítésre, az ún. enyhítő szakasz alkalmazására a nyomatékos és nagy számú súlyosító körülmények mellett nem látott lehetőséget.

Az enyhítésre irányuló jogorvoslati kérelmek tehát alaposak voltak.

A kifejtettek folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a főbüntetést kiszabó rendelkezését a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk.99.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett az előzetes fogvatartásban eltöltött idő beszámításáról, valamint a Be.381.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

P é c s, 2007. február 9.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Tóth Sándor s.k. bíró

A Somogy Megyei Bíróság B.457/2006/7. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.213/2006/7. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2007. évi február hó 9. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: